

Kız ve Deniz İneđi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Deniz İneđi

Aysel Banu YAVUZAL

Sofia okyanusu her şeyden çok severdi. Güneş parlarken bile parlak sarı yağmurlukluğunu her yere giyerdi. Kıvrırcık siyah saçları iki tombul topuz halinde zıplarken o tahta yürüyüş yolunda seke seke ilerliyordu. Bugün özel bir gündü. Bez çantasıyla kıyı doğa merkezini ziyaret ediyordu ve deniz canlılarını öğrenmeye hazırdı.

Doğa merkezinde yuvarlak gözlüklü, haki renkli korucu üniformalı uzun boylu bir kadın onu karşıladı. "Hoş geldin, Sofia! Ben Bayan Carter," dedi sıcak bir gülümsemeyle. Deniz ineği şeklindeki kimlik kartı boynundaki ipten sallanıyordu. Sofia'nın koyu kahverengi gözleri heyecanla kocaman açıldı. "Deniz ineklerini görmek için sabırsızlanıyorum!" dedi, ön dişleri eksik gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyordu.

Bayan Carter, Sofia'yı berrak ve ılık su dolu büyük bir havuza götürdü. İçeride büyük, gri bir deniz ineği yavaşça süzülüyordu. Buruşuk derisinin sırtında soluk yaralar vardı. Bıyıklı bir burnu ve geniş, yassı bir kürek kuyruğu vardı. "Bu Mabel," dedi Bayan Carter. "O sakın ve meraklıdır." Sofia ellerini cama bastırdı ve Mabel hemen ona doğru yüzdü.

Mabel yan döndü ve karnını gösterdi. Sofia kıkırdadı. "Ne kadar yuvarlak ve yavaş!" dedi. Bayan Carter başını salladı. "Deniz inekleri yavaş hareket eder, bu da onların kolayca zarar görmesine neden olur," diye açıkladı. "Tekneler onlara çarpabilir ve kirlilik onları hasta edebilir." Sofia'nın gülümsemesi soldu. Mabel'in yaralarına baktı ve kalbinde bir sızı hissetti.

"Tekneler neden onlara çarpıyor?" diye sordu Sofia. Bayan Carter duvardaki bir haritayı işaret etti. "Tekneler, deniz ineklerinin deniz otu yediği sığ sularda hızlı gider," dedi. "Ve sudaki çöpler onları dolaştırabilir ya da hasta edebilir." Sofia sevdiği okyanusu düşündü. Mabel'a ya da arkadaşlarına kötü bir şey olmasını istemiyordu.

Sofia, Mabel'ın marul kemirmesini izledi. Deniz ineğinin küçük kara gözleri yavaşça kırıldı. "Çok dost canlısı," dedi Sofia. "Keşke herkes onun ne kadar özel olduğunu bilse." Bayan Carter gülümsedi. "İşte bu yüzden insanlara öğretiyoruz," dedi. "Ama bazen bu haberi yaymak için yeni yollara ihtiyacımız olur." Sofia'nın akli fikirlerle dolmaya başladı.

O öğleden sonra Sofia merkezin dışındaki bir bankta oturdu. Teknelerin koyda hızla geçişini izledi. Bazıları çok hızlı gidiyor ve arkalarında beyaz izler bırakıyordu. Mabel'in tam onların yolunda yüzdüğünü hayal etti ve ürperdi. "Tekneler yavaşlamalı," dedi kendi kendine. "Ve insanlar suyu temiz tutmalı." Bez çantasını açtı ve defterini çıkardı.

Sofia bıyıklı bir burnu ve kürek kuyruğu olan bir deniz ineği çizdi. Etrafına büyük kırmızı bir daire çizip üstüne çizgi çektiği bir tekne çizdi. Sonra bir su şişesi ve bir plastik poşet çizdi, onların da üstüne çizgi çekti. Ama bir şey eksikti. Afiş korkutucu değil, parlak ve dostça olmalıydı.

Bayan Carter'ı bulmak için tekrar içeri koştu. "İnsanlara deniz ineklerine nasıl yardım edebileceklerini anlatan bir afiş yapmak istiyorum," dedi Sofia. "Ama kaba görünmesini istemiyorum." Bayan Carter'ın ela gözleri parladı. "Bu harika bir fikir," dedi. "Parlak renkler ve mutlu bir deniz ineği kullansan nasıl olur?" Sofia başını salladı. Ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Sofia kâğıdını masaya yaydı. Büyük mavi bir okyanus ve bıyıklı burnu olan gülümseyen bir deniz ineği boyadı. Yavaş giden bir tekne çizdi ve yanına yeşil bir onay işareti koydu. "Deniz inekleri için yavaşla!" diye büyük sarı harflerle yazdı. Sonra balıkların mutlu mutlu yüzdüğü temiz su resmi ekledi. "Suyumuzu temiz tutalım!" diye yazdı.

Bayan Carter afiŖe baktı. "Bu mükemmel, Sofia!" dedi. "İnsanlara deniz ineklerine nasıl iyi davranacaklarını gösterdin." Sofia'nın yuvarlak yanakları pembeye döndü. "Sence bunu asabilir miyiz?" diye sordu. Bayan Carter başını salladı. "Tam herkesin görebileceđi tekne rampasının yanına asacađız." Sofia rengârenk afişini taşıyarak birlikte rampaya yürüdüler.

Tekne rampasında bir aile teknelerini denize indirmeye hazırlanıyordu. "Şu afişe bakın!" dedi bir çocuk. "Deniz inekleri için yavaşlayın diyor." Babası tabelayı okudu ve başını salladı. "Bunu yapabiliriz," dedi. Uzaklaşırken motorunu yavaşlattı. Sofia izledi ve gülümsedi. Afişi şimdiden işe yaramıştı.

Havuza döndüklerinde Mabel tekrar Sofia'ya doğru yüzdü. Deniz ineğinin bıyıklı burnu kıpırdadı ve küçük kara gözleri teşekkür eder gibiydi. Sofia elini cama bastırdı. "Sana yardım etmeye devam edeceğim," diye fısıldadı. Bayan Carter elini Sofia'nın omzuna koydu. "Bugün gerçek bir fark yarattın," dedi. "İyilik ve iyi bir afiş fikirleri değiştirebilir."

Eve dönerken Sofia, Mabel'ın yaralarını ve sakin hallerini düşündü. Tekneleri ve çöpleri düşündü. Ama rampadaki çocuğu ve babasını da düşündü. "Yaşam alanlarını korumak hayvanları korur," dedi yüksek sesle. Annesi dikiz aynasında gülümsedi. "Doğru, tatlım," dedi. Sofia kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Ertesi hafta Bayan Carter, Sofia'ya bir fotoğraf gönderdi. Afiş tekne rampasında asılıydı, parlak ve rengârenkti. Yanında yeni bir tabela vardı: "Deniz İneği Bölgesi: Yavaş Git." Sofia fotoğrafı duvarına yapıştırdı. Bez çantasındaki deniz ineği çıkartmasına baktı ve gülümsedi. Mabel'ı yakında tekrar ziyaret edeceğini biliyordu.

Sofia, büyük bir gülümsemesi olan küçük bir kızın bile yardım edebileceğini öğrendi. Deniz ineklerinin temiz suya ve dikkatli tekne kullananlara ihtiyacı olduğunu öğrendi. Ve başkalarıyla paylaşılan iyiliğin okyanustaki dalgalar gibi yayılabileceğini öğrendi. "Deniz ineklerini her zaman koruyacağım," dedi. Ve korudu.